

Sygn. akt X GC 898/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Jarosław Łazarski
Protokolant:	Sekretarz sądowy Anna Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

przeciwko W. H. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. H. (1) na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 7636,66 zł (siedem tysięcy sześćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami (określonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku jako odsetki ustawowe za opóźnienie) liczonymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego W. H. (1) na rzecz powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. kwotę 2454,30 zł (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt cztery złote i trzydzieści groszy) tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od powódki (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 249,22 zł (dwieście czterdzieści dziewięć złotych i dwadzieścia dwa grosze) tytułem kosztów sądowych;

V. nakazuje pobrać od pozwanego W. H. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 581,50 zł (pięćset osiemdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt X GC 898/15

UZASADNIENIE

W dniu 12 marca 2015 r. powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła do Sądu Rejonowego w Koszalinie pozew przeciwko W. H. (1) o zapłatę kwoty 10 941,57 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13 marca 2015 r. i kosztami postępowania. W uzasadnieniu podała, że powódka i pozwany wykonywali roboty budowlane na terenie budowy terminala (...) w Ś.. Wskazała, że na terenie budowy doszło do uszkodzenia pojazdu marki M. (...) należącego do przedstawiciela powódki M. L., a sprawcą uszkodzenia pojazdu

był A. D. (1) (pracownik pozwanej), który najechał wozidłem na pojazd marki M. (...). Powódka wskazała, że kierowała roszczenie o odszkodowanie do ubezpieczyciela sprawcy uszkodzenia pojazdu, jednak nie zostało jej przyznane odszkodowanie. Podała, że odmowę przyznania powódce odszkodowania ubezpieczyciel uzasadnił brakiem przesłanek odpowiedzialności. Podała, że dokonała naprawy uszkodzonego pojazdu, a koszty naprawy wyniosły 9 008 zł netto. Wskazała, że wezwała pozwanego do zapłaty tej kwoty, jednak bezskutecznie, a pozwem dochodzi również kwoty 1 389,57 zł tytułem skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty należności głównej od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia 12 marca 2015 r.

W dniu 8 kwietnia 2015 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Koszalinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt V GNC 611/15).

Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej sądu oraz zarzut potrącenia. W uzasadnieniu sprzeciwu potwierdził okoliczności wykonywania prac na terenie budowy terminala (...) w Ś.. Zaprzeczył jednak temu, aby ponosił odpowiedzialność za uszkodzenie pojazdu marki M. (...). Wskazał, że jego zdaniem jego odpowiedzialność powinna być badana na podstawie przepisu art. 415 k.c., i że na gruncie tej regulacji w sprawie nie ponosi on odpowiedzialności za uszkodzenie pojazdu powódki. W przekonaniu pozwanego kierujący pojazdem powódki przyczynił się do powstania szkody, parkując na terenie budowy, w miejscu do tego nieprzeznaczonym. W razie uznania podstawy odpowiedzialności pozwanego, pozwany wniósł o zastosowanie miarkowania wysokości odszkodowania. Dodatkowo pozwany zakwestionował podaną przez powódkę wysokość roszczenia wskazując, że nie została ona przez powódkę wykazana. W uzasadnieniu zarzutu potrącenia pozwany podał, że potrąca z wierzytelnością dochodzoną pozwem wierzytelność, która jemu przysługuje względem powódki w wysokości 100 000 zł tytułem wymagalnych kar umownych. Zaznaczył, że potrącenie nie stanowi uznania powództwa. Podała, że wierzytelność z tytułu kar umownych wynika z porozumienia stron z dnia 23 lipca 2013 r., na podstawie którego powódka miała co miesiąc przekazywać pozwanemu dokumenty finansowe. Pozwany podał, że powódka nie wykonała obowiązku wynikającego z porozumienia, wobec czego był on uprawniony do żądania od niej kary umownej.

Postanowieniem z dnia 13 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Koszalinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Powódka w dalszym piśmie procesowym podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2016 r. pozwany cofnął zarzut potrącenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oraz W. H. (1) wykonywali prace na terenie budowy terminala (...) w Ś.. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. była podwykonawcą prac.

Na terenie budowy terminala (...) w Ś. obowiązywały określone zasady BHP, w tym zasady poruszania się pojazdów (budowlanych i osobowych) oraz ich parkowania. Każdy z podwykonawców miał wyznaczony swój plac (zaplecze), na którym przechowywano sprzęt. Poruszanie się pojazdami, w tym pojazdami osobowymi, na terenie budowy przebiegało zgodnie z wyznaczonym przebiegiem dróg wewnętrznych. Przebieg tych dróg zmieniał się, a informacja o ich przebiegu była na bieżąco aktualizowana. Na tym terenie wyznaczone były ściśle określone miejsca parkingowe dla pojazdów osobowych.

Obowiązywały również określone zasady dotyczące techniki parkowania pojazdów. Każdy pojazd miał być parkowany tyłem, przodem do wyjazdu. Każdy, kto miał wstęp na teren budowy musiał mieć odbyte szkolenie BHP, po którym uzyskiwał przepustki na teren budowy.

Koordynatorem prac na terenie budowy był A. W..

Dowód:

- odpis KRS powódki k. 11-16,
- wydruk (...) k. 18-19,
- wydruk zasad BHP k. 118-119,
- plan k. 123,
- zestawienie prac k. 124-133, 135,
- faktura k. 134,
- umowa z tłumaczeniem k. 136-170,
- pismo k. 315-317,
- zasady BHP k. 318-320,
- instrukcja zasad ruchu na terenie budowy k. 321-333,
- zeznania świadka M. Z. k. 343v-344v,
- zeznania świadka G. C. k. 345-346,
- zeznania świadka A. W. k. 467-469,
- przesłuchanie stron – reprezentanta powódki M. L. k. 412-415.

W dniu 4 kwietnia 2013 r. przedstawiciel (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (prezes jednoosobowego zarządu) M. L. rano (ok. 8:00-9:00 godziny) przyjechał samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiącym własność (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na teren budowy terminala (...) w Ś. celem kontroli jednego z obiektów. Swoją pojazd zaparkował przy ul. (...), na placu przeznaczonym pod zaplecze dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. Pojazd nie został zaparkowany na miejscu wyznaczonym jako parking dla samochodów osobowych. Pojazd ten zaparkował bardzo blisko wozidła należącego do pozwanego i w ten sposób, że przód zaparkowanego pojazdu marki M. (...) znajdował się przy tylnej części wozidła, w odległości ok 1,5-2 m.

W dniu 4 kwietnia 2013 pracownik pozwanego – operator i kierowca wozidła A. D. (1) kierujący pojazdem budowlanym – wozidłem budowlanym – podczas wykonywania manewru cofania wozidłem uderzył w pojazd należący do M. L.. A. D. (1) przed uruchomieniem pojazdu nie zauważył żadnego innego pojazdu wokół. Po włączeniu silnika pojazd ten na biegu jałowym stał jakiś czas w miejscu. Następnie A. D. (1) ruszając do tyłu nie widział pojazdu marki M. (...). O fakcie uderzenia pojazdu powoda poinformował go przez radio inny pracownik pozwanego. Pomimo tego faktu A. D. (1) pojechał wozidłem na plac budowy. W. jest zbudowane w taki sposób, że będąc w kabinie nie jest możliwe dostrzeżenie blisko zaparkowanego pojazdu osobowego stojącego z tyłu wozidła. .W. nie posiadało czujnika cofania, ani kamery cofania.

Wskutek tego zdarzenia uszkodzeniu uległ przód pojazdu osobowego, głównie zderzak przedni prawy, krata wlotu powietrza, osłona kraty chłodnicy, pokrywa komory silnika, wzmocnienie przednie środkowe, prowadnica powietrza górna, pokrywa komory silnika, wykładzina zderzaka przedniego, wzmocnienie przednie środkowe.

Dowód:

- odpis KRS powódki k. 11-16,
- oświadczenie A. D. (2) k. 20,
- zgłoszenie uzupełniające szkody k. 24-25,
- potwierdzenie przelewu k. 102,
- dokumentacja zdjęciowa k. 120-122,
- plan k. 123,
- dokumenty do rejestracji pojazdu k. 224-236,
- wniosek o (...) k. 339-340,
- wyliczenie wartości końcowej k. 341,
- potwierdzenie przelewu k. 342
- opinia biegłego k. 420-423,
- zeznania świadka M. Z. k. 343v-344v,
- zeznania świadka K. L. k. 344v-345,
- zeznania świadka A. D. (2) k. 431-433,
- przesłuchanie stron – reprezentanta powódki M. L. k. 412-415.

Po zdarzeniu pozwana przekazała powódce polisę nr (...) z prośbą o skierowanie roszczenia o odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu bezpośrednio do ubezpieczyciela pozwanego – (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.. Z polisy tej wynikało, że w okresie od dnia 12 czerwca 2012 r. do dnia 11 czerwca 2013 r. ubezpieczonemu W. H. (1) przysługiwało ubezpieczenie OC z tytułem prowadzonej działalności i posiadania mienia wraz z odpowiedzialnością za produkt i wykonaną usługę, a także dodatkowe ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności pracodawcy, odpowiedzialności z tytułu wykonywania usług budowlano-montażowych o odpowiedzialności za szkody w środowisku.

M. L. w dniu 23 kwietnia 2013 r. zgłosił szkodę ubezpieczycielowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W..

Ubezpieczyciel przeprowadził oględziny uszkodzonego pojazdu marki M. (...) i w dniu 23 kwietnia 2013 r. ustalił koszty naprawy tego pojazdu na kwotę 10 234,29 zł brutto (8 320,56 zł netto).

Dowód:

- polisa k. 21-23,
- zgłoszenie uzupełniające szkody k. 24-25,
- kalkulacja naprawy k. 26-28.

W dniu 23 kwietnia 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zleciła (...) spółce akcyjnej z siedzibą w K. przeprowadzenie naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...) w zakresie dokumentacji wynikającej z dokumentacji powypadkowej zakładu (...). Pierwotnie ustalono, że należność za naprawę zleceniodawca ureguluje poprzez odszkodowanie od ubezpieczyciela.

W warsztacie naprawiono uszkodzony pojazd.

Koszty naprawy w ww. warsztacie wyniosły 8 267,23 zł netto.

Dowód:

- zlecenie naprawy k. 29,
- dowód wpłaty k. 30, 207,
- kalkulacja naprawy k. 31-36,
- faktury VAT k. 37-38, 46, 106-107, 204-207,
- karta środka trwałego k. 108,
- pismo (...) S.A. k. 39, 203,
- zeznania świadka E. S. (1) k. 373-374,
- przesłuchanie stron – reprezentanta powódki M. L. k. 412-415,

Decyzją z dnia 24 czerwca 2013 r., doręczoną M. L. w tym samym dniu, (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. odmówiła przyznaniu mu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki M. (...) nr rej. (...). W uzasadnieniu decyzji podała, że ubezpieczenie W. H. (1) nie obejmowało roszczeń z tytułu szkód wyrządzonych w związku z posiadaniem, kierowaniem, użytkowaniem lub uruchamianiem pojazdów mechanicznych, w następstwie czego brak było podstaw do przyjęcia przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za przedmiotowe uszkodzenie.

Tego samego dnia W. H. (1) polecił przedstawicielom (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. odwołać się od decyzji ubezpieczyciela.

Dowód:

- decyzja k. 40-42,
- korespondencja email k. 43,
- przesłuchanie stron – reprezentanta powódki M. L. k. 412-415.

Po otrzymaniu odmownej decyzji ubezpieczyciela (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zapłaciła warsztatowi, który dokonał naprawy, należność za przeprowadzenie naprawy.

Dowód:

- zeznania świadka E. S. (1) k. 373-374.

W dniu 23 lipca 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. zawarła z W. H. (1) porozumienie. Przedmiotem porozumienia było ustalenie zasad współpracy stron w zakresie warunków przekazywania i wysokości prowizji należnej W. H. (2) za pośrednictwo przy zawieraniu umów sprzedaży towarów i usług oraz robót budowlanych pomiędzy spółką a wykonawcą prac na terenie budowy terminala w Ś..

Strony ustaliły, że w przypadku braku przekazania informacji od spółki dla W. H. (1) o zawieraniu umowy z wykonawcą lub innym podmiotem w ustalonym terminie W. H. (2) przysługiwało uprawnienie o zapłatę kary umownej w wysokości 100 000 zł.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. nie wykonała zobowiązania wynikającego z ww. porozumienia.

Pismem z dnia 28 lipca 2014 r. W. H. (1) poinformował (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o obciążeniu jej karą umowną w wysokości 100 000 zł za niewykonanie porozumienia z dnia 23 lipca 2013 r.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił powództwo W. H. (1) o zapłatę kwoty 100.000 zł stwierdzając w uzasadnieniu, że porozumienie jest czynnością prawną nieważną .

Dowód:

- porozumienie z dnia 23.07.2013 r. k. 65-68,
- pismo pozwanego z 28.07/2014 r. z potwierdzeniem nadania k. 69- 70,
- wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z uzasadnieniem k. 272-283,
- przesłuchanie stron – reprezentanta powódki M. L. k. 412-415.

Pismem z dnia 13 listopada 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wezwała W. H. (1) do zapłaty kwoty 11 079,84 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki M. (...).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. ustaliła wysokość odsetek ustawowych liczonych od kwoty 9 008 zł od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia 12 marca 2015 r. w wysokości 1 399,57 zł.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 44,
- wydruk kalkulatora odsetek k. 45.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. W. H. (1) złożył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. oświadczenie o potrąceniu wierzytelności przysługującej spółce w wysokości 10 941,57 zł w wierzytelnością przysługującą W. H. (2) tytułem kary umownej w wysokości 100 000 zł za niewykonanie porozumienia z dnia 23 lipca 2013 r.

Dowód:

- oświadczenie o potrąceniu z potwierdzeniem nadania k. 71-72,
- pełnomocnictwo k. 73.

Zakres naprawy przeprowadzonej w warsztacie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w K. odpowiada rozmiarom szkody w pojeździe powódki.

Poniesione przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. koszty naprawy pojazdu były niezbędne i ekonomicznie uzasadnione dla przywrócenia pojazdu marki M. (...) do stanu sprzed szkody.

Dowód:

- opinia biegłego k. 420-423.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Powódka dochodziła odszkodowania za uszkodzenie pojazdu.

Analiza całokształtu materiału dowodowego w sprawie pozwoliła na stwierdzenie, że podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu stanowią przepisy art. 436 § 1 w zw. z art. 435 k.c. Przywołane przepisy stanowią, że prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Odpowiedzialność na tej zasadzie ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Przepisy te regulują odpowiedzialność odszkodowawczą posiadacza mechanicznego środka komunikacji. Odmienne uregulowanie odpowiedzialności tych osób wynika stąd, że pojazdy te stwarzają stosunkowo wysokie zagrożenie niebezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu. Z tego powodu odpowiedzialność za tego typu szkody jest zaostrzona.

Jak wynika z treści przywołanych przepisów odpowiedzialność uregulowana w przepisie art. 436 § 1 k.c. dotyczy szkody, która została spowodowana przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ruchem w rozumieniu tego przepisu będzie stan pojazdu od chwili rozpoczęcia podróży do momentu jej zakończenia, do momentu zatrzymania pojazdu.

Odpowiedzialność, o której mowa powyżej, ponosi posiadacz pojazdu, a nie kierujący pojazdem. To na posiadaczu pojazdu spoczywać będzie obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody. Odpowiedzialność nie jest zależna od winy przedsiębiorcy i innych osób, za które odpowiada i nie może być z góry wyłączona lub ograniczona. Odpowiedzialność uregulowana w przepisie art. 436 § 1 k.c. opiera się bowiem na zasadzie ryzyka i może być wyłączana tylko poprzez wykazanie jednej z okoliczności uregulowanych w przepisach art. 435 k.c. Zgodnie z przepisem art. 435 k.c. okolicznościami tymi może być wystąpienie szkody wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą posiadacz pojazdu nie ponosi odpowiedzialności.

Należy podkreślić, że odpowiedzialność za szkodę podmiotu w rozumieniu przepisu art. 435 § 1 k.c. występuje w przypadku kumulatywnego spełnienia przesłanek: przedsiębiorstwa wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody, powstania szkody oraz wystąpienia związku przyczynowego pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a szkodą.

W rozpoznawanej sprawie brak było podstaw do oparcia rozstrzygnięcia Sądu na przepisie art. 436 § 2 k.c., który stanowi, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Ustalenie odpowiedzialności sprawcy szkody (posiadacza pojazdu) na zasadach ogólnych (czyli na zasadzie winy) byłoby możliwe tylko wtedy, gdy do szkody doszłoby w wyniku zderzenia się pojazdów mechanicznych albo w przypadku przewozu z grzeczności. Przy czym o zderzeniu pojazdów możemy mówić tylko wtedy, gdy oba pojazdy, w momencie powstania szkody, pozostają jednocześnie w ruchu. Tymczasem w rozpoznawanej sprawie pojazd uszkodzony marki M. (...) nie był w ruchu, stał zaparkowany. Ta okoliczność wykluczyła możliwość zastosowania przepisów art. 436 § 2 k.c.

Jednocześnie zważyć należało, że prowadzący przedsiębiorstwo może domagać się zmniejszenia odszkodowania na podstawie art. 362 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że prowadzący przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody, a więc ponoszący odpowiedzialność na zasadzie ryzyka, może domagać się zmniejszenia odszkodowania na podstawie art. 363 k.c., zgodnie z którym jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy

obu stron (taki pogląd podzielił Sąd Okręgowy w Szczecinie w wyroku z dnia 23 lutego 2012 roku w sprawie o sygn. akt VII Ga 5/12).

Przechodząc od powyższych rozważań prawnych na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że okolicznościami bezspornymi w sprawie były okoliczności dotyczące wykonywania przez powódkę i pozwanego prac na terenie budowy terminala (...) w Ś., fakt uszkodzenia pojazdu marki M. (...) należącego go powódki i odmowa przyznania powódce odszkodowania z OC pozwanego. Spór w sprawie dotyczył odpowiedzialności za uszkodzenie ww. pojazdu i wysokości kosztów naprawy pojazdu.

Sąd uznał, iż przedsiębiorstwo prowadzone przez pozwanego jest przedsiębiorstwem wprawianym w ruch za pomocą sił przyrody. Pozwany zajmuje się bowiem rozbiórką i burzeniem obiektów budowlanych. W sprawie, nie ulega wątpliwości, że pozwany do prowadzenia działalności gospodarczej wykorzystuje różnego rodzaju maszyny, w tym pojawiające się w rozpoznawanej sprawie wozidło, które są wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd ustalił, że pozwany w momencie wystąpienia szkody prowadził przedsiębiorstwo wprawiane w ruch za pomocą sił przyrody.

Kolejną ważną kwestią było ustalenie, czy w sprawie wystąpiła szkoda i w jakiej wysokości. Jak wynika z dokumentu polisy i uzupełniającego zgłoszenia szkody, a także zeznań pozwanego W. H. (1) posiadaczem wozidła, które powódka podała za pojazd, który spowodował uszkodzenie pojazdu powódki był pozwany W. H. (1). Jednocześnie brak było podstaw do ustalenia, że pojazd ten został oddany w posiadanie zależne.

Sam fakt wystąpienia szkody nie był sporny. Zbadania wymagały jednak przyczyny wystąpienia szkody. Wyjaśnienie tych okoliczności okazało się kluczowe dla ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za szkodę. Na podstawie zeznań świadków M. Z., G. C., a przede wszystkim kierującego wozidłem świadka A. D. (1) Sąd ustalił, że do uszkodzenia pojazdu należącego do pozwanej doszło na terenie budowy w Ś., a dokładnie na placu stanowiącym zaplecze pozwanego, który był podwykonawcą robót przeprowadzanych na terenie budowy w Ś.. Przyczyną uszkodzenia pojazdu, zaparkowanego w momencie wystąpienia zdarzenia, było najechanie wozidłem na przednią część zaparkowanego pojazdu osobowego powódki przez wozidło pozwanego. Co istotne do uszkodzenia doszło wskutek wykonywania przez A. D. (1) manewru cofania.

Tymczasem na kierującym mechanicznym środkiem komunikacji, a w przypadku każdego pojazdu – przy cofaniu pojazdem - nakłada się obowiązek przestrzegania zasady ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu, która polega na tym, że kierujący pojazdem powinien przewidzieć możliwość nieprawidłowego zachowania się przez innego uczestnika ruchu i odpowiednio do tego zachowania się ustosunkować, zareagować na nie. Brak zastosowania się do tej zasady nie może stanowić okoliczności egzoneracyjnej w postaci powołania się na wyłączną winę poszkodowanego, czy też wyłączną winę osoby trzeciej.

Tymczasem jak wynika z powyżej przywołanych dowodów, kierujący wozidłem znając cechy tego pojazdu, wykonując manewr cofania nie dołożył należytej staranności celem upewnienia się, że nie spowoduje zagrożenia ruszając pojazdem. Faktem było, że kierujący miał zamiar wykonać manewr cofania, a budowa pojazdu uniemożliwiają obserwację otoczenia pojazdu z tyłu. Brak możliwości obserwacji tego, co znajduje się z tyłu pojazdu spowodowane było również tym, że wozidło nie było wyposażone w czujniki cofania, ani kamery cofania. W takich warunkach kierujący wozidłem powinien zachować szczególne reguły ostrożności i przed wykonaniem manewru powinien upewnić się o możliwości jego wykonania, szczególnie jeśli minął pewien okres czasu (kilka minut) od momentu wejścia do pojazdu i jego ruszenia. Uszkodzony pojazd powódki znajdował się natomiast ok 1,5-2 m od tyłu wozidła. Sam fakt, że kierujący wozidłem nie zauważył go i na niego wjechał, świadczy o tym, że nie zastosował się do zasad należytej staranności. W ogóle nie upewnił się, czy może wykonać manewr cofania.

Przytoczone powyżej okoliczności i ustalenia Sądu potwierdziły z swoich zeznaniach strony – reprezentant powódki – M. L. i pozwany W. H. (1).

Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie doszło do wstąpienia szkody, a przyczyną powstania szkody było zachowanie pracownika pozwanego.

Celem ustalenia wysokości tej szkody Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego. Co prawda powódka starała się wykazać wysokość poniesionych kosztów naprawy (wysokość poniesionej szkody) przedstawiając rachunki za naprawę, jednak Sąd mając na uwadze fakt, że ustalenie kosztów naprawy wymaga zasięgnięcia wiadomości specjalnych. Jak wynika z opinii biegłego sądowego z dnia 9 grudnia 2016 r. zakres naprawy przeprowadzonej w warsztacie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w K. odpowiada rozmiarom szkody w pojeździe powódki, a poniesione przez powódkę koszty naprawy pojazdu uznać należy za niezbędne i ekonomicznie uzasadnione dla przywrócenia pojazdu marki M. (...) do stanu sprzed szkody. Biegły sądowy w opinii potwierdził podane przez powódkę koszty naprawy ustalone na kwotę 8 267,23 zł netto.

Odnośnie roszczenia powódki dotyczącego skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 8 267,23 zł od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia 12 marca 2015 r. Sąd zważył, że zgodnie z przepisami art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia może być określony w umowie albo wynikać z właściwości zobowiązania. W razie braku oznaczenia terminu spełnienia świadczenia w umowie, a także wtedy, gdy termin ten nie wynika z właściwości zobowiązania, spełnienie świadczenia powinno nastąpić niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Terminem spełnienia świadczenia w postaci zapłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu powódki powinien przypaść na dzień 30 listopada 2013 r. Sąd uznał bowiem, że pozwany dowiedział się o roszczeniu powódki z wezwania do zapłaty z dnia 13 listopada 2013 r. W aktach sprawy brak jest potwierdzenia doręczenia przesyłki pozwanemu, jednak przyjmując, że w normalnym toku sprawy dostarczenie przesyłki zajmuje ok 3 dni, to pozwany powinien otrzymać wezwanie do zapłaty w dniu 16 listopada 2013 r. Czternastodniowy termin zapłaty należności upłynął więc w dniu 30 listopada 2013 r. Sąd ustalił, że wysokość skapitalizowanych odsetek liczonych od kwoty 8 267,23 zł za okres od dnia 1 grudnia 2013 r. do dnia 12 marca 2013 r. powinna wynieść 1 278,59 zł.

Nie uległo również wątpliwości Sądu, że w rozpoznawanej sprawie doszło do wystawienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 4 kwietnia 2013 r. a szkodą w pojeździe pozwanej. Fakt ten potwierdzają powyżej przytoczone przez Sąd okoliczności zdarzenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie istnienia żadnej z przesłanek stanowiących podstawę zwolnienia się przez posiadacza pojazdu, który spowodował szkodę, z odpowiedzialności odszkodowawczej, o których mowa w przepisie art. 435 k.c.

O ile niewątpliwym jest wystąpienie po stronie powódki szkody spowodowanej działaniem pozwanego, o tyle nie można było pominąć okoliczności zdarzenia z dnia 4 kwietnia 2013 r., które pozwalają na stwierdzenie, że poszkodowany w sprawie przyczynił się do wystąpienia szkody.

Nie ulega wątpliwości, że kierujący pojazdem powódki M. L. przyczynił się do powstania szkody. Na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy oraz zeznań świadków twierdzić należało, że na terenie budowy, na którym doszło do uszkodzenia pojazdu powódki obowiązywały określone zasady poruszania się zarówno pojazdów budowlanych jak i pojazdów osobowych. Na terenie tym wyznaczone były również określone miejsca parkingowe. Zasady te zostały wprowadzone na tym terenie celem zapewnienia bezpieczeństwa. Tymczasem jak wynika z zeznań świadków, a nawet samego M. L., przedstawiciel powódki M. L. zaparkował pojazd w nieprzystosowanym do tego miejscu – nie na miejscu parkingowym przeznaczonym dla pojazdów osobowych i bardzo blisko tyłu pojazdu budowlanego –wozidła, dodatkowo skierowany przodem pojazdu. Takie zachowanie kierowcy uznać należało za nieprawidłowe. Było ono niezgodne z obowiązującymi na terenie budowy zasadami BHP oraz z powszechnie przyjętymi regułami ostrożności w ruchu drogowym. Uznać je więc należało za przejaw niezachowania należytej

staranności. Kierowca powinien bowiem mieć świadomość, że pojazd tak blisko zaparkowany pojazdu budowlanego może zostać uszkodzony. Kierowca pojazdu osobowego powinien mieć świadomość tego, że kierowca wozidła będzie miał ograniczoną widoczność przy ruszaniu swoim pojazdem, co stwarza niebezpieczeństwo najechania.

Biorąc więc pod uwagę wyżej opisane działania kierowcy M. L. oraz operatora wozidła uznać należało, że osoby te wykazały się nienależytą starannością w swoim działaniu, która doprowadziła do uszkodzenia pojazdu. Sąd uznał, że stopień przyczynienia się poszkodowanego powoda do zaistnienia szkody wynosi 20 %.

Skoro więc wysokość szkody poniesionej przez powódkę wyniosła 9 545,82 zł (8 267,23 zł + 1 278,59 zł), to wobec przyczynienia się powódki do wystąpienia szkody w 20 %, Sąd uznał, że należne powódce odszkodowanie powinno wynieść 7 636,66 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisów art. 481 k.c. zgodnie z roszczeniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku, uznając za zasadne roszczenia do kwoty 7 636,66 zł i oddalając je w pozostałym zakresie.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie wzbudziły wątpliwości Sądu, a także zeznania M. Z., K. L., G. C., E. S. (2), A. D. (2) i A. W. oraz przesłuchanie stron – reprezentanta powódki – M. L. i pozwanego W. H. (1). Wskazać należy, że dowody z zeznań świadków oraz przesłuchania stron Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były one ze sobą spójne, i logiczne i w pełni korespondowały z resztą materiału dowodowego. W ocenie Sądu opinia przedłożona przez biegłego jest zrozumiała, wyczerpująca, jej treść jest zgodna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego, zbieżna i dlatego stanowi podstawę ustaleń w sprawie.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znalazło więc postawę prawną w treści przepisów art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Natomiast w myśl art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W rozpoznawanej sprawie powód wygrał w 80 %, a strona pozwana wygrała sprawę w 20 %. Z uwagi na to, iż powódka i pozwana wygrali sprawę w określonym wyżej zakresie, po wzajemnym zniesieniu się kosztów stronie powodowej należy zwrot kosztów postępowania od pozwanego w kwocie 2 454,30 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie III sentencji postanowienia, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 454,30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 747,14 zł. Postanowieniem z dnia 20 marca 2017 r. Sąd przyznał świadkowi A. D. (1) zwrot kosztów stawiennictwa w kwocie 83,58 zł.

W myśl przepisów art. 113 § 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Z uwagi na to, iż powód i pozwana wygrali sprawę w określonym wyżej zakresie, na stronie powodowej spoczywa obowiązek zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego, zwrotu kosztów stawiennictwa świadka w kwocie 249,22 zł, a na stronie pozwanej – w kwocie 581,50 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punktach IV i V sentencji wyroku.